

การวิจัยอื่นที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยนี้

การวิจัยเรื่อง "การสำรวจวิธีสอนวิชาวรรณคดีไทยชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สายสามัญในจังหวัดพระนคร" นี้ ยังไม่มีผู้ใดทำมาก่อน แต่มีวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้องกับวิชาภาษาไทยที่มีแนวใกล้เคียงกันอยู่หลายราย ผู้เขียนเห็นสมควรจะนำผลงาน—
คนควาของบุคคลอื่น ซึ่งมีส่วนสัมพันธ์และมีส่วนใกล้เคียงกับการวิจัยเรื่องนี้มากกล่าวไว้
ควย ผู้อ่านจะได้ทราบผลงานเพิ่มเติมและเห็นความสำคัญของวิชาภาษาไทยจากการ
วิจัยของบุคคลต่างๆ ทั้งนี้จะได้ช่วยกันพัฒนาการสอนวิชาภาษาไทยให้ดียิ่งขึ้น และผู้ที่
สนใจทางด้านภาษาไทยก็จะได้ทำการค้นคว้าวิชาทางด้านภาษาไทยต่อไป

รายงานอื่นที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยนี้ทั้งของไทย และต่างประเทศดังจะกล่าว
ต่อไปนี้

ผลงานจากการวิจัยของนักการศึกษาในประเทศไทย

ใน พ.ศ.๒๔๕๕ สิทธา วัชรโรทยาน^๑ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจ
การสอนวรรณคดีไทยในชั้นเตรียมอุดมศึกษา" กล่าวถึงการสอนวิชาวรรณคดีไทย ใน
สมัยโบราณเปรียบเทียบกับการสอนวิชาวรรณคดีไทย พ.ศ.๒๔๕๕ สรุปได้ดังต่อไปนี้ คือ
การสอนวิชาวรรณคดีไทยชั้นเตรียมอุดมศึกษา ครูส่วนมากได้รับการศึกษาวรรณคดีไทย
มาในทางที่ผิด จึงเข้าใจวรรณคดีไทยผิดๆ ครูส่วนมากไม่รักวรรณคดีไทย ไม่ซาบซึ้ง
ในรสของวรรณคดีไทย วรรณคดีไทยรวมอยู่ในวิชาภาษาไทย เคยกล่าวกันว่าครูที่สอน
วิชาภาษาไทยนั้น ไม่มีความสามารถที่จะสอนวิชาอื่น ที่มาสอนวิชาภาษาไทยก็เพราะ
ภาษาไทยนั้นง่าย แต่ความจริงตรงกันข้าม นอกจากนี้ครูที่สอนวิชาวรรณคดีไทยมัก
ไม่ชอบวรรณคดีไทยอย่างลึกซึ้งจับใจเท่าใดนัก สอนไปควยความรู้สึกรวมาน หรือ

^๑ น.ส.สิทธา วัชรโรทยาน "การสอนวรรณคดีไทยในชั้นเตรียมอุดม" วิทยานิพนธ์คณะครุศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา ๒๔๕๕, ๕๗ หน้า

เป็นการเสียไม่ได้ เนื่องจากได้รับมอบหมายให้สอนก็สอน ไม่มีความปรารถนาอยากสอนด้วยใจรักจริงๆ และครูที่สอนวิชาวรรณคดีไทยส่วนมากวิจารณ์วรรณคดีไทยไม่เป็น เพราะไม่ได้รับการฝึกหัดมาอย่างดี และไม่ได้อ่านหนังสือวรรณคดีไทยให้มากนัก ไม่ได้ฝึกฝนตนเองให้เกิดทักษะ

ในปี พ.ศ. ๒๕๐๑ วัฒนา กกก่ำแหง^๒ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจความต้องการเกี่ยวกับการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ โดยใช้โรงเรียนรัฐบาลชายและหญิง โรงเรียนราษฎร์ชายและหญิง รวม ๔ แห่ง ใช้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ในจังหวัดพระนคร จำนวน ๒๔๕ คน เป็นชาย ๑๓๕ คน หญิง ๑๑๐ คน สรุปได้ว่า วิชาภาษาไทยเป็นวิชาที่นักเรียนชายและหญิงไม่ชอบเรียนมากที่สุด

ในปีเดียวกัน ศิขร แสงธนู และคณะ^๓ ได้ทำการสำรวจการสอนภาษาไทย ชั้นมัธยมปลายในโรงเรียนปัจจุบันจาก ๔ โรงเรียน คือ โรงเรียนสตรีวิทยา โรงเรียนศึกษานารี โรงเรียนเทพศิรินทร์ และโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย ได้สังเกตการสอนวิชาวรรณคดีไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔-๕-๖ เรื่องพระร่วง ราชอิริยาธ เวณิสวาณิช ธรรมจริยา และนิทราชาคริต จำนวน ๗ ครั้ง ปรากฏผลดังนี้ คือ

ทางด้านการสอน ครูส่วนมากใช้วิธีให้นักเรียนอ่าน แล้วอธิบายมีการซักถามบ้างเป็นบางตอน บางทีก็มีการนิพนธ์บ้าง เช่น นักเรียนออกสำเนียงผิด อธิบายความผิด ครูมิได้แก้ไขในทันที การอ่านก็มีแต่อ่านออกเสียง ไม่มีการอ่านในใจ กิจกรรมในห้องเรียนก็มีแต่การอ่านเท่านั้น ส่วนมากวัดผลการเรียนภายในชั่วโมงก็ใช้วิธีสอบถามประกอบคำอธิบาย บางครั้งก็ให้ข้อทดสอบแก่นักเรียนให้ไม่ทำเป็นการบ้าน

ครูบางคนมีวิธีสอนแปลกไปจากนี้ คือให้นักเรียนไปอ่านมาเป็นหมู่แล้วมาอภิปรายในชั้น บางทีก็ให้เล่นเป็นแบบละคร หรืออ่านบทสนทนาโต้ตอบกันแบบตัวละครพูดกัน ให้เด็กนักเรียนซักถามกันเองโดยครูเป็นผู้ควบคุม และแนะนำแก้ไขให้ถูกต้อง

^๒ น.ส. วัฒนา กกก่ำแหง การสำรวจความต้องการที่เกี่ยวกับการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ วิทยานิพนธ์คณะครุศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา ๒๕๐๑, ๖๔ หน้า

^๓ น.ส. ศิขร แสงธนู การสำรวจการสอนภาษาไทยชั้นมัธยมปลายในโรงเรียนปัจจุบัน วิทยานิพนธ์คณะครุศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา ๒๕๐๑, ๑๓๖ หน้า

ทางด้านการศึกษา ความสนใจของเด็กส่วนมากมุ่งอยู่ที่เนื้อเรื่อง พรรณ-
คดีไทยบางเรื่องเด็กขาดความสนใจและเบื่อหน่าย เช่น เบื่อที่จะจดจำตัวละครใน
เรื่องราชาธิราช เบื่อที่จะเรียนอ่านธรรมจริยา แต่ชอบอภิปรายปัญหาบางข้อในหนังสือ
สิ่งนี้สำคัญที่ตัวครูผู้สอน

ทางด้านอุปกรณ์การสอน ครูมีหนังสือแบบเรียนเป็นอุปกรณ์ บางคนก็ใช้หนังสือ-
คู่มือของหนังสือเล่มนั้นเป็นอุปกรณ์การสอน มีครูส่วนน้อยที่ใช้ภาพประกอบในการอ่าน

ทางด้านสภาพและบรรยากาศในห้องเรียน ส่วนมากเริ่มในห้องตามปรกติ แต่
บางโรงเรียนนักเรียนไปเรียนในห้องภาษาไทย ซึ่งจัดสำหรับการเรียนการสอนวิชา
ภาษาไทยทั่วไป และบางทีก็ไม่เข้ากับวิชาและเนื้อเรื่องที่สอน การตกแต่งไม่
เปลี่ยนแปลงเลย ส่วนมากได้แก่รูปภาพ สถานที่สำคัญของไทย รูปภาพตัวละคร นัก-
ประพันธ์ รูปเกี่ยวกับพระพุทธศาสนา และมีคำประพันธ์ซึ่งเป็นคติเตือนใจติดไว้ บรร-
ยากาศของห้องขึ้นอยู่กับครูผู้สอน ถ้าครูหน้าตาขี้มแย้ม นักเรียนก็รู้สึกสนุกไปด้วย ครู
ที่มีอารมณ์ขันเข้าใจแทรกเรื่องราวปลีกย่อยให้เข้ากับเนื้อเรื่องที่สอน นักเรียนก็สนใจ
มากขึ้น เวลาที่เรียนก็เป็นสาเหตุสำคัญในการสร้างบรรยากาศ เช่น เรียนวิชาภาษา-
ไทยตอนเช้าดีกว่าเรียนตอนบ่าย

การวัดผล ใช้วัดผลโดยการสอบถามในเวลาเรียน บางครั้งให้ขอทดสอบไป
เป็นการบ้าน ครูบางคนวัดผลโดยการให้วาดรูปตัวละคร

ใน พ.ศ. ๒๕๐๒ ร.ศ. ๗๖๓๓ อ่องไพฑูริย์ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การ-
สืบค้นปัญหาที่เป็นอุปสรรคในการเรียนจากเด็กชั้นมัธยมปลายโรงเรียนรัฐบาล ใน
จังหวัดพระนคร" เพื่อค้นหาอุปสรรคในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมปลายในโรง-
เรียนรัฐบาลในจังหวัดพระนคร โดยใช้โรงเรียนรัฐบาลชายหญิงและสหศึกษาจำนวน
๕ แห่ง สรุปผลเกี่ยวกับทัศนคติของนักเรียนต่อวิชาต่างๆ เฉพาะวิชาภาษาไทย สรุป
ได้ว่า นักเรียนทั้งหมดไม่ชอบเรียนวิชาภาษาไทยมากที่สุดในบรรดาวิชาในหมวดต่างๆ
คือเป็นร้อยละ ๒๔.๖ แยกเป็นนักเรียนชายที่ไม่ชอบเรียนร้อยละ ๔๒.๒ นักเรียนหญิง

๕ ทัศนีย์ อ่องไพฑูริย์ การสืบค้นปัญหาที่เป็นอุปสรรคในการเรียนจากเด็ก
ชั้นมัธยมปลายโรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดพระนคร วิทยานิพนธ์คณะครุศาสตร์ จุฬาลง-
กรณมหาวิทยาลัย ปีการศึกษา ๒๕๐๒, ๗๒ หน้า

ร้อยละ ๑๑.๗ และความเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับวิชาภาษาไทย มีดังนี้

๑. เบื่อ
๒. ครูให้การบ้านมาก
๓. ไม่ชอบครูที่สอน
๔. วิธีการสอนของครูไม่ดี สอนแล้วนักเรียนไม่เข้าใจแจ่มแจ้ง
๕. ไม่เข้าใจวิชานี้มาตั้งแต่ต้น

ในปีเดียวกันนี้ ประคอง ผลไพฑูริย์ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อวิชาภาษาไทยของนิสิตอักษรศาสตร์ปีที่ ๒ พ.ศ. ๒๕๐๒" เพื่อดูความสามารถเดิมของนิสิตในวิชาภาษาไทยเมื่อตอนที่เรียนชั้นมัธยม และเพื่อทราบความคิดเห็นของนิสิตเกี่ยวกับความสำคัญของภาษาไทย โดยใช้นิสิตอักษรศาสตร์ปีที่ ๒ จำนวน ๑๕๒ คน ให้เป็นผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งสรุปได้ผลดังนี้ คือ

๑. เหตุผลที่ทำให้ชอบหรือไม่ชอบภาษาไทย

ผู้ที่ชอบเรียนวิชาภาษาไทยก่อนที่จะเข้ามาศึกษาในคณะอักษรศาสตร์ ผู้ที่ให้เหตุผลมากที่สุดร้อยละ ๔๒.๘ ให้เหตุผลว่าวิชาภาษาไทยเป็นภาษาของเราเอง เรียนเข้าใจง่าย และวิธีการสอนของครูดี ส่วนผู้ที่ไม่ชอบเรียนวิชาภาษาไทยคือ ร้อยละ ๓๖.๖ และร้อยละ ๓๐ บอกว่า เป็นวิชาที่เข้าใจยาก และวิธีการสอนของครูไม่ดี

ผู้ที่ชอบเรียนวิชาภาษาไทยเมื่อเข้ามาศึกษาในคณะอักษรศาสตร์ มีจำนวนผู้ตอบมากที่สุดคือร้อยละ ๕๑.๒ กล่าวว่าชอบเรียนเพราะเนื้อหาของวิชาละเอียด ได้เรียนอย่างลึกซึ้ง ส่วนผู้ที่ไม่ชอบเรียนวิชาภาษาไทย มีจำนวนร้อยละ ๔๗.๘ ให้เหตุผลว่าวิชาภาษาไทยเป็นวิชาที่เรียนยาก เพราะเนื้อหาวิชามากเกินไป ทำให้จำสับสนกัน

๕ น.ส. ประคอง ผลไพฑูริย์ การสำรวจความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อภาษาไทย
ของนิสิตอักษรศาสตร์ปีที่ ๒ พ.ศ. ๒๕๐๒ วิทยานิพนธ์คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปีการศึกษา ๒๕๐๒, ๕๒ หน้า

๒. วิชาที่ชอบเรียนและไม่ชอบเรียน

เมื่อก่อนที่จะเข้ามาศึกษาในคณะอักษรศาสตร์ วิชาที่ชอบเรียนมากที่สุดคือ วิชาวรรณคดีไทย และวิชาที่ไม่ชอบเรียนเลยคือ วิชาหลักภาษาไทย และเมื่อเข้ามาศึกษาในคณะอักษรศาสตร์แล้วก็ยังคงเหมือนเดิม คือวิชาที่ชอบเรียนมากที่สุดได้แก่ วิชาวรรณคดีไทย ส่วนวิชาที่ไม่ชอบเรียนมากที่สุดได้แก่ หลักภาษาไทยและภาษาบาลี

๓. เหตุผลที่ชอบหรือไม่ชอบครูภาษาไทย

เหตุผลที่ชอบครูภาษาไทยทั้งเมื่อก่อนเข้ามาศึกษาในคณะอักษรศาสตร์ และเมื่อเข้ามาศึกษาต่อแล้ว ให้เหตุผลอย่างเดียวกันว่า ชอบครูที่สอนวิชาภาษาไทยเพราะวิธีการสอนดี ใจดี แต่งตัวสุภาพเรียบร้อย ท่าทางดี ส่วนเหตุผลที่ไม่ชอบครูที่สอนวิชาภาษาไทยนั้น เมื่อก่อนเข้ามาศึกษาในคณะอักษรศาสตร์ให้เหตุผลว่าครูดูและเข้มงวด แต่เมื่อเข้ามาศึกษาต่อแล้ว ไม่ชอบครูเพราะ วิธีการสอนไม่ดี น่าเบื่อหน่าย

ในปีเดียวกัน สุนีย์ เกรือนิล ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ขอมกพร่องในการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมปลาย" เพื่อให้ครูที่สอนวิชาภาษาไทยได้ทราบถึงสาเหตุที่ทำให้นักเรียนชั้นมัธยมปลายใช้ภาษาไทยกันผิดเป็นส่วนมาก และเพื่อที่จะได้แก้ไขปรับปรุงการสอนวิชาภาษาไทยให้ดียิ่งขึ้น โดยได้ข้อมูลจากการสอนวิชาภาษาไทย และจากการสัมภาษณ์ของนักภาษาหลายท่าน สรุปได้ดังนี้ คือ

๑. ทักษะของครูที่มีต่อวิชาภาษาไทย การสอนของครูมีส่วนทำให้เกิดความบกพร่องในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียน คือ

ก. ครูที่สอนวิชาภาษาไทยมีทัศนคติที่ติดต่อกาษาไทยน้อยไป

ข. ครูสอนไปตามหน้าที่ และเห็นความสำคัญของวิชาภาษาไทยน้อยมาก โดยคิดว่าเป็นภาษาของเราเอง ไม่จำเป็นต้องสอนนักเรียนให้มากเท่ากับวิชาอื่น

006430

ค. ครูไม่พยายามทำบทเรียนให้เป็นที่น่าสนใจแก่นักเรียน เมื่อครูเองเกิดความเบื่อหน่ายแล้ว นักเรียนก็จะเกิดความเบื่อหน่ายตามไปด้วย

ง. ครูที่สอนวิชาอื่น ๆ คิดว่าการที่จะแก้ไขข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของนักเรียนนั้น เป็นหน้าที่ของครูภาษาไทยโดยเฉพาะ ตนเองมีหน้าที่สอนแต่เฉพาะเนื้อหาวิชาของตนเท่านั้น

๒. หลักสูตรภาษาไทยมีส่วนทำให้นักเรียนใช้ภาษาไทยบกพร่อง คือ

ก. เนื้อหาในหลักสูตร พ.ศ. ๒๔๕๓ กำหนดไว้น้อยมาก เช่นมีแต่วิธีอ่าน และวรรณคดี เขียนและแต่งความ ซึ่งควรจะมีหลักสูตรภาษาไทยด้วย

ข. กำหนดชั่วโมงเรียนภาษาไทยเพียง ๕ ชั่วโมงต่อ ๑ สัปดาห์นั้นน้อยไป เพราะทำให้การเรียนการสอนเป็นไปไม่ได้ดีตามความมุ่งหมายที่หลักสูตรวางไว้

ค. คะแนนในหมวดวิชาภาษาไทยน้อยมาก นักเรียนจึงไม่สนใจจะสนใจวิชาที่มีคะแนนมากกว่า

ง. นักเรียนสนใจภาษาอังกฤษมากกว่าภาษาไทย อีกทั้งคะแนนวิชาภาษาอังกฤษก็มากกว่าคะแนนวิชาภาษาไทยด้วย การเรียนก็มากกว่าคือ ภาษาไทยกำหนดเวลาเรียน ๕ ชั่วโมงต่อ ๑ สัปดาห์ แต่ภาษาอังกฤษกำหนดไว้ ๖ ชั่วโมงต่อ ๑ สัปดาห์

ใน พ.ศ. ๒๕๐๓ เจตนิ โชติกเสถียร^๗ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจปัญหาครูในโรงเรียนราษฎร์" เพื่อค้นหาปัญหาครูโรงเรียนราษฎร์เกี่ยวกับปัญหาทางคานาวิชาการ ปัญหาทางคานาสวัสดิการและทั่วไป และเพื่อปรับปรุงครูในโรงเรียนราษฎร์ต่อไป ข้อมูลได้จากครูโรงเรียนราษฎร์ ๑๐ แห่ง จำนวนประชากรครู ๑๔๐ คน สรุปผลของการวิจัยเฉพาะวิชาภาษาไทยได้ผลว่า ทั้ง ๑๐ โรงเรียนนั้นมีครู -

^๗ นางเจตนิ โชติกเสถียร การสำรวจปัญหาของครูโรงเรียนราษฎร์ วิทยานิพนธ์คณะครุศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา ๒๕๐๓, ๕๕ หน้า

สอนภาษาไทย ๒๔ คน ฝึกสอนวิชาภาษาไทยจำนวน ๔๖ คน ไม่ฝึกสอน ๔ คน และความรู้สึกของครูที่มีต่อการสอนโดยทั่วไปก็คือ ครูจำนวนร้อยละ ๓๐.๗ ชอบสอนมาก ร้อยละ ๕๔.๓ ชอบสอนปานกลาง ร้อยละ ๑๔.๓ ชอบหรือไม่ชอบสอนเท่ากัน และร้อยละ ๐.๗ ไม่ชอบสอน

ในปีเดียวกัน วาสนา วีรฉัตร ได้ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง "หนังสือประเภทที่เด็กวัยรุ่นสนใจอ่าน" โดยสำรวจขอเท็จจริงเกี่ยวกับความสนใจในการอ่านหนังสือแต่ละประเภทของเด็กวัยรุ่น เฉพาะนักเรียนวัยรุ่นที่เรียนอยู่ในชั้นมัธยมปีที่ ๔-๕-๖ โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย โรงเรียนเบญจมราชาลัย และโรงเรียนมัธยมสาธิตวิทยาลัยวิชาการศึกษาปทุมวัน ออกแบบสอบถามให้นักเรียนตอบและสัมภาษณ์บรรณารักษ์ห้องสมุดโรงเรียน ๑๔ แห่ง จากการสำรวจประเภทของหนังสือที่เด็กวัยรุ่นสนใจอ่านตามลำดับความนิยมหนังสือประเภทที่ได้รับความนิยมอ่านอยู่ในอันดับสูง จากนักเรียนวัยรุ่นชั้นมัธยมปีที่ ๔, ๕, ๖ ทั้งชายและหญิงมีอยู่ ๓ ประเภท คือ

๑. นวนิยายและวรรณคดี
๒. ความรู้ทางวิชาการ
๓. สารคดี

๑. นวนิยายและวรรณคดี นักเรียนชายและหญิงนิยมอ่านกันมากเป็นอันดับหนึ่ง นักเรียนหญิงนิยมอ่านหนักไปในทางนิยายรัก นิยายชีวิต สืบสวน คดีอาชญากรรม และหนังสือตลกขบขันเบาสมอง ส่วนนักเรียนชายนิยมอ่านหนักไปในทางผจญภัย สืบสวน อาชญากรรม ตลกขบขัน นิทาน นิยายรัก และนิยายต่างๆ รองลงมาเป็นลำดับ

๒. ความรู้ทางวิชาการ นักเรียนชายและหญิงนิยมอ่านเป็นลำดับรองลงมา นักเรียนชายนิยมอ่านหนักไปในทางหนังสือวิทยาศาสตร์ ความรู้ทั่วไป และความรู้ทาง

“ น.ส.วาสนา วีรฉัตร หนังสือประเภทที่เด็กวัยรุ่นสนใจอ่าน วิทยานิพนธ์คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา ๒๕๐๓, ๕๕ หน้า

ประวัติศาสตร์ นักเรียนหญิงนิยมอ่านหนักไปในทางประวัติศาสตร์ความรู้ทั่วไป และความรู้ทางวิทยาศาสตร์

๓. สารคดี ทั้งนักเรียนชายและหญิงนิยมอ่านใกล้เคียงกับความรู้ทางวิชาการ คือนักเรียนชายและหญิงบางชั้นนิยมอ่านประเภทสารคดีมากกว่าประเภทความรู้ทางวิชาการ แต่บางชั้นก็นิยมอ่านประเภทความรู้ทางวิชาการมากกว่าประเภทสารคดี หนังสือประเภทสารคดีนี้ นักเรียนชายนิยมอ่านหนังสือสารคดีทั่วไป สารคดีท่องเที่ยว และสารคดีต่างๆไป

ผลของการสำรวจการอ่านหนังสือของนักเรียนวัยรุ่น และผลที่ได้จากการ - สัมภาษณ์ครูบรรณารักษ์ตามโรงเรียนต่างๆ สำหรับเด็กวัยรุ่นนี้ นักเรียนวัยรุ่นชายนิยมอ่านหนังสือประเภทสืบสวน ลึกลับ ผจญภัย เป็นอันดับแรก และนักเรียนวัยรุ่นหญิงนิยมอ่านหนังสือประเภทนวนิยายชีวิต นิยายรัก เรื่องเกี่ยวกับความจริง บทกลอน และชีวประวัติเป็นอันดับแรก

ในปีเดียวกันนี้ สุมาลี พรหมไทย ได้ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง "การสำรวจความสนใจในการอ่านหนังสือประกอบของนักเรียนชั้นมัธยมต้น" สรุปผลดังนี้คือ

นักเรียนชั้นมัธยมปีที่ ๑ ซึ่งมีอายุเฉลี่ยระหว่าง ๑๐-๑๒ ปี เด็กชายและเด็กหญิงมีรสนิยมในการอ่านแตกต่างกัน เด็กชายเริ่มสนใจอ่านเรื่องโลดโผนโคบาล ตั๋วละครที่ตองเค็นทางไกล พันธุ์อุปสรรคและเผชิญอันตราย เด็กหญิงสนใจการอ่านเรื่องลึกลับ ตื่นเต้น และการผจญภัยของตัวละคร และทั้งสองเพศนิยมเรื่องราวของสัตว์และกีฬา

นักเรียนชั้นมัธยมปีที่ ๒ ซึ่งมีอายุเฉลี่ยระหว่าง ๑๑-๑๓ ปี ทั้งเด็กหญิงและเด็กชายชอบอ่านนิทานสุภาพ นิทานพื้นเมือง เรื่องคลุกขบขัน เรื่องเกี่ยวกับชีวิตจริง

^๕ น.ส.สุมาลี พรหมไทย การสำรวจความสนใจในการอ่านหนังสือประกอบของนักเรียนชั้นมัธยมต้น วิทยานิพนธ์คณะครุศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา ๒๕๐๓, ๑๑๓ หน้า

และเด็กชายชอบเรื่องการสู้รบ เรื่องลูกลับ เรื่องเกี่ยวกับป่าดงพงไพร นิยายอิงประวัติศาสตร์ เช่น ขุนศึก ผู้ชนะสิบทิศ เรื่องการประติษฐ์และการทดลองวิทยาศาสตร์ เด็กหญิงชอบอ่านเรื่องที่อ่อนโยน เทพนิยาย เรื่องชีวิตครอบครัว เรื่องที่มีคติสอนใจ

นักเรียนชั้นมัธยมปีที่ ๓ ซึ่งมีอายุเฉลี่ยระหว่าง ๑๓-๑๕ ปี ทั้งเด็กชายและเด็กหญิง เริ่มรู้ว่าหนังสืออ่านสำหรับเด็กที่ตนเคยอ่านด้วยความสนุกสนานเพลิดเพลินนั้น ไม่ค่อยมีประโยชน์เกี่ยวกับชีวิตจริงๆเท่าใดนัก เด็กวัยนี้จึงสนใจว่าผู้ใหญ่อ่านหนังสืออะไรกัน เด็กหญิงชอบอ่านนวนิยายที่นางเอกมีวิเศษวิสัย มีความรัก มีความสามารถในการศึกษา มีความสามารถในการแสดงความสามารถ กล่าวหา เช่น เรื่องชีวิตประวัติวีรสตรีไทย เด็กชายชอบอ่านพวกชีวประวัติวีรบุรุษ ผจญภัยชีวิตโลดโผนต่างๆ

จะเห็นได้ว่าจากการสำรวจนี้ หนังสือที่นักเรียนทั้งสามชั้นสนใจมาก คือ นิทาน ไฉไล นิทานสุภาษิต นิทานชาดก นิทานพื้นเมือง และเทพนิยาย เรื่องตลก ขบขัน เรื่องผี สารคดีเกี่ยวกับการท่องเที่ยวและความรู้รอบตัว เป็นต้น หนังสือประเภทที่นักเรียนวัยนี้ชอบน้อยที่สุด คือปรัชญา เพราะมีเนื้อหายากเกินความสามารถของเด็ก แต่มีบางเล่มที่ง่าย เด็กก็สนใจอ่านบ้างเหมือนกัน เช่น เรื่องเกี่ยวกับวิธีที่จะฝึกความซำให้แม่นยำ วิธีที่จะเรียนให้สอบไล่ได้ดี เป็นต้น

ใน พ.ศ. ๒๕๐๕ ลัดดา อิมประภา^{๑๐} ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ทัศนคติของนักเรียนมัธยมศึกษาต่อวิชาภาษาไทย" เสนอคณะครุศาสตร์ รูปได้ผลว่า

๑. เมื่อนักเรียนเรียนในชั้นมัธยม นักเรียนมีความคิดเห็นที่ดีต่อวิชาภาษาไทย ชอบเรียนวรรณคดีมากที่สุด เพราะเห็นว่าเรียนแล้วได้ความรู้ ไม่ชงเรียนวิชาไวยากรณ์ เพราะเห็นว่าเรียนยาก

เมื่อนักเรียนเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา นักเรียนยังคงมีความคิดเห็นที่ดีต่อวิชาภาษาไทยเหมือนเดิม แต่จำนวนของผู้ไม่ชอบเรียนวิชาไวยากรณ์ไทยลดน้อยลง

^{๑๐} น.ส. ลัดดา อิมประภา ทัศนคติของนักเรียนมัธยมศึกษาต่อวิชาภาษาไทย วิทยานิพนธ์คณะครุศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา ๒๕๐๕, ๒๒ หน้า

กว่าเมื่อเรียนในโรงเรียนมัธยม และจำนวนของผู้ชอบเรียนวิชาวรรณคดีไทยก็มากขึ้นกว่าเมื่อเรียนในโรงเรียนมัธยม

๒. นักเรียนส่วนมากลงความเห็นว่ หลักสูตรภาษาไทยที่วางไว้นั้นเหมาะสมแล้ว คือไม่ยากและไม่ง่ายเกินไป และการวัดผลวิชาภาษาไทยนั้น ชอบการวัดผลข้อเขียนแบบปรนัยชนิดค่าเครื่องหมาย ถูก-ผิด มากที่สุด และยังคงการให้มีการวัดผลทุกครั้งที่จะจบบทเรียน

๓. นักเรียนชอบครูที่มีความสามารถในการสอน สามารถสอนให้เข้าใจ และสามารถปกครองชั้นเรียนแบบประชาธิปไตย นอกจากนี้ยังต้องการครูที่มีการสอนโดยมีกิจกรรม อุปกรณ์การสอนด้วย

๔. กิจกรรมที่นักเรียนต้องการก็คือ การศึกษานอกสถานที่ ส่วนอุปกรณ์ที่ชอบคือ วัสดุของจริง ซึ่งอุปกรณ์บางอย่างนักเรียนเต็มใจที่จะหามาเท่าที่จะทำได้ นอกจากนี้ยังสนใจในนิทรรศการที่เกี่ยวกับวิชาภาษาไทย นักเรียนส่วนมากมักจะไปร่วมในนิทรรศการเสมอ สนใจต่อการใช้ภาษาในชีวิตประจำวันให้ถูกต้อง และใช้เวลาว่างเกี่ยวกับภาษา และเสนอแนะให้จัดกิจกรรมประกอบการสอน

๕. นักเรียนส่วนมากลงความเห็นว่ วิชาภาษาไทยมีประโยชน์และสัมพันธ์กับวิชาชีพแขนงวิชา ศึกษานุกรมมากที่สุด

ใน พ.ศ. ๒๕๐๖ ได้มีผู้ทำการวิจัยในเรื่องต่างๆกันหลายคน คือ

ชนัญดา เทพวัลย์^{๑๑} ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจความช่วยเหลือที่ครูภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาในจังหวัดพระนคร และธนบุรีต้องการ" ผลของการสำรวจสรุปว่ ครูไทยส่วนมากเป็นดังนี้

๑. ชอบสอนวิชาภาษาไทยเป็นบางวิชา
๒. ต้องการมีส่วนร่วมในการทำประมวลการเรียน

^{๑๑} น.ส. ชนัญดา เทพวัลย์ การสำรวจความช่วยเหลือที่ครูภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาในจังหวัดพระนครและธนบุรีต้องการ วิทยานิพนธ์คณะครุศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา ๒๕๐๖, ๔๖ หน้า

๓. เห็นว่าแบบเรียนยังไม่เหมาะสม คือบางตอนยากเกินไป บางตอนก็ง่ายเกินไป สำหรับเด็กในวัยนั้น

๔. ขอบให้นักเรียนถามคำถามระหว่างที่ครูกำลังอธิบาย
๕. ต้องการให้มีชุมนุมภาษาไทย
๖. ใช้อุปกรณ์การสอนเป็นบางชั่วโมง และต้องการอุปกรณ์การสอน
๗. ต้องการให้มีห้องภาษาไทย
๘. ต้องการปรับปรุงวิธีสอนภาษาไทยให้ดีขึ้น
๙. ต้องการให้ศึกษานิเทศก์แนะวิธีสอนวิชาภาษาไทย
๑๐. ต้องการให้มีศูนย์สำหรับคนคว่ำ และศึกษาทางด้านวิชาภาษาไทย

พิจิตร เสนิงค์ ๗ อยุธยา^{๑๒} ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ทัศนคติและความสนใจของเด็กนักเรียนที่มีต่อการประกอบอาชีพและการศึกษา" มุ่งหมายสำรวจทัศนคติและความสนใจของเด็กนักเรียนหญิงไทย และเชื้อจีนที่มีต่ออนาคตต่อการประกอบอาชีพและการศึกษา ประชากรที่ใช้ในการวิจัยได้ใช้โรงเรียนสตรีมหาพฤฒาราม เฉพาะนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑-๒-๓ สรุปลดเกี่ยวกับวิชาที่ชอบเรียนมากที่สุด สำหรับวิชาภาษาไทยและวิชาวรรณคดีไทย นักเรียนชอบเรียนทั้งหมดร้อยละ ๕.๕ แยกเป็นนักเรียนไทยร้อยละ ๑๐.๕ นักเรียนจีนปนไทยร้อยละ ๔.๐ นักเรียนเชื้อจีน ๗.๕ เหตุผลที่นักเรียนชอบเรียนวิชาภาษาไทย และวิชาวรรณคดีไทย มีดังนี้

๑. เป็นวิชาที่ได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลิน
๒. เรียนง่าย
๓. เป็นประโยชน์
๔. ได้ความรู้
๕. ทำให้เกิดความรู้เพิ่มเติมในสิ่งที่แปลก

^{๑๒} พิจิตร เสนิงค์ ๗ อยุธยา ทัศนคติและความสนใจของเด็กนักเรียนที่มีต่อการประกอบอาชีพและการศึกษา วิทยานิพนธ์คณะครุศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา ๒๕๐๖, ๕๔ หน้า

๖. เป็นสิ่งที่ เป็นความจริง
๗. เพื่อติดต่อกับชาวต่างประเทศ
๘. ทำให้เจริญ
๙. ทำให้รู้จักคิดและกะตือรือร้น
๑๐. เป็นภาษาของเรา
๑๑. ทำให้เป็นคนละเอียดและอารมณ์เย็น
๑๒. เหมาะสำหรับผู้หญิง

ประสงค์ ราชณสุข^{๑๓} ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ทัศนคติของครูต่อการสอนวิชาภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาในโรงเรียนรัฐบาลจังหวัดพระนคร และธนบุรี" เพื่อรับปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร โดยส่งแบบสอบถามไปยังโรงเรียนต่างๆ ๒๕ แห่ง จำนวนครูที่ตอบแบบสอบถาม ๒๖๔ คน สรุปผลของการวิจัยดังนี้

๑. ครูชายและหญิงมีทัศนคติต่อการสอนวิชาภาษาไทยแตกต่างกันคือครูชายมีทัศนคติเชิงนิมานต่อการสอนมากกว่าครูหญิง
๒. ครูที่มีอายุต่างกัน มีทัศนคติต่อการสอนวิชาภาษาไทยแตกต่างกันคือครูที่มีอายุมากมีทัศนคติเชิงนิเสธต่อการสอนมากกว่าครูที่มีอายุน้อย
๓. ครูที่มีวุฒิต่างกัน มีทัศนคติต่อการสอนวิชาภาษาไทยแตกต่างกัน คือครูที่มีปริญญาทางวิทยาการที่มีวุฒิน้อย มีทัศนคติเชิงนิเสธต่อการสอนมากกว่าครูที่มีวุฒิมหาบัณฑิต
๔. ครูที่ได้สอนวิชาภาษาไทยมาแล้วในระยะเวลาต่าง ๆ กัน มีทัศนคติต่อการสอนแตกต่างกัน คือครูที่สอนมา ๑๓ ปีขึ้นไป มีทัศนคติเชิงนิมานต่อการสอนมากกว่าครูที่สอนน้อยกว่า และครูที่สอนมา ๔-๑๒ ปี มีทัศนคติเชิงนิเสธต่อการสอนมากกว่าครู - กลุ่มอื่น

^{๑๓} น.ส.ประสงค์ ราชณสุข ทัศนคติของครูต่อการสอนวิชาภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาในโรงเรียนรัฐบาลจังหวัดพระนครและธนบุรี ปริญญาโททางการศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ปีการศึกษา ๒๕๐๖

๕. ครูที่สอนวิชาภาษาไทยในระดับชั้นต่างกัน มีทัศนคติต่อการสอนแตกต่างกัน คือครูที่สอนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ และชั้นเตรียมอุดมศึกษาปีที่ ๒ มีทัศนคติเชิงนิเสธต่อการสอนมากกว่าครูสอนชั้นอื่น

๖. ครูที่สอนวิชาภาษาไทยด้วยเหตุผลต่างกัน มีทัศนคติต่อการสอนแตกต่างกัน คือครูที่สอนวิชาภาษาไทยด้วยเหตุผลใดก็ตาม ถ้ามีเหตุผลที่ว่าสมัครสอนเองด้วยใจรัก รวมอยู่ด้วยแล้ว มีทัศนคติเชิงนิมิตต่อการสอนมากกว่าครูผู้สอนที่ไม่มีเหตุผลว่าสมัครสอนเองด้วยใจรักรวมอยู่ด้วย

๗. ครูที่สอนวิชาภาษาไทยมีทัศนคติต่อคำว่า "ก้าวหน้า" ในการเป็นครูสอนวิชาภาษาไทยว่าหมายถึง การได้ไปศึกษาต่อในต่างประเทศ เป็นประการสำคัญมากกว่าประการอื่น

นอกจากนี้ครูผู้ตอบแบบสอบถามยังได้เสนอความคิดเห็นในด้านต่างๆ ดังนี้
 ด้านการสนับสนุนครูที่สอนวิชาภาษาไทย

๑. ควรสนับสนุนให้กำลังใจครูที่สอนวิชาภาษาไทยด้วยการส่งครูไปศึกษาต่อในต่างประเทศ เช่นศึกษาภาษาสันสกฤตในยุโรป

๒. ควรให้ความดีความชอบแก่ครูที่สอนวิชาภาษาไทยเป็นพิเศษ เพื่อเป็นกำลังใจแก่ครูที่สอนวิชานี้ เพราะครูที่สมัครสอนวิชาภาษาไทยจริงๆนั้นหายาก

๓. ผู้ใหญ่ในวงการศึกษควรยกย่องครูผู้สอนวิชาภาษาไทย
 ด้านการอบรมครูสอนวิชาภาษาไทย

๑. ควรอบรมปลูกฝังทัศนคติที่ดีต่อวิชาภาษาไทยแก่ครู เป็นประการแรก

๒. ควรอบรมด้านวิชาการแก่ครูที่สอนวิชาภาษาไทยเสมอๆ

ด้านหลักสูตรภาษาไทย

๑. ควรเพิ่มชั่วโมงสอนวิชาภาษาไทยให้มากขึ้นที่กำหนดไว้ในหลักสูตร

๒. ควรเพิ่มคะแนนวิชาภาษาไทยให้มากขึ้นกว่าเดิม

๓. ควรเพิ่มชั่วโมงในการวัดผลวิชาภาษาไทยให้มากขึ้นกว่าเดิม

ค่านแบบเรียนวิชาภาษาไทย

๑. หนังสือเรียนของเด็ก ไม่ควรบรรจุเรื่องให้มากนัก
๒. ในบทเรียนบทหนึ่งในหนังสือแบบเรียนของนักเรียน ควรกำหนดเวลาไว้ควรวาควรใช้ เวลาสอนหรือเวลาเรียน พร้อมทั้งกิจกรรมประจำบทเรียนหนึ่งๆ - อย่างน้อยก็ชั่วโมง อย่างมากก็ชั่วโมง

ค่านตำราประกอบการสอนของครู

กระทรวงศึกษาธิการควรจัดทำตำราการใช้ภาษาไทยขึ้น (หมายถึง การพูด การฟัง การอ่าน การเขียน และหลักภาษา ตามที่ระบุไว้ในหลักสูตรภาษาไทย พุทธศักราช ๒๕๐๓)

ค่านวิธีสอนของครู

๑. ครูควรรู้จักเลือกเนื้อหาวิชาที่ใช้สอนนักเรียนให้เหมาะสมกับชีวิตประจำวัน
๒. ควรสอนวิชาในหมวดวิชาภาษาไทยให้สัมพันธ์กันทุกวิชา
๓. ครูผู้สอนควรมีอารมณ์ขัน เพื่อนักเรียนจะได้ไม่เบื่อ
๔. ครูที่รับสอนวิชาภาษาไทย ควรตั้งใจสอนอย่างเต็มที่ ต้องประณีต สุขุม และเข้มงวดกวดขันนักเรียนจริงๆ ไม่ใช่สอนอย่างขอไปที

ค่านการส่งเสริมการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย

๑. ส่งเสริมความสนใจในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยด้วยวิธีต่างๆ เช่น จัดกิจกรรมทางภาษาไทยขึ้น หรือจัดตั้ง ชมรมวิชาภาษาไทยของเด็กวัยรุ่นขึ้น
๒. ไม่ควรให้วิชาภาษาจีนในการสมัครสอบเทียบความรู้ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ และมัธยมปีที่ ๖ และชั้นเตรียมอุดมศึกษาปีที่ ๒ เพื่อให้ผู้สมัครสอบจะได้หันมาสนใจวิชาภาษาไทยแทน

สมถวิล วิเศษสมบัติ^{๑๔} ได้ทำการวิจัยเรื่อง "สาเหตุของการไม่ทำการบ้านส่งครูของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย" โดยใช้โรงเรียนรัฐบาลชายและหญิง โรงเรียนราษฎร์ชายและหญิง และสหศึกษา ทั้งหมด ๕ แห่ง จำนวนประชากรทั้งสิ้น ๕๐๐ คน สรุปได้ผลเฉพาะวิชาภาษาไทย คือนักเรียนร้อยละ ๑๒.๐๐ ไม่ชอบเรียนวิชาภาษาไทย ซึ่งเป็นอันสี่ของหมวดวิชาที่ไม่ชอบเรียนทั้งหมด สาเหตุที่ไม่ชอบเรียนก็คือ

๑. ไม่เข้าใจวิชานั้นมาแต่ต้น
๒. วิธีการสอนของครูไม่ดี ทำให้ไม่เข้าใจแจ่มแจ้ง
๓. ไม่ชอบครูที่สอน
๔. ครูให้การบ้านมากเกินไป
๕. ไม่มีเครื่องใช้และอุปกรณ์ในการเรียน

นายสุช เชชชัย^{๑๕} ได้ทำวิทยานิพนธ์เพื่อรับปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เรื่อง "การศึกษาตัวการที่มีอิทธิพลต่อสัมฤทธิผลทางการเรียนของนักเรียนชอรุ่นแปดคน" โดยใช้วิธีศึกษาเด็กเป็นรายบุคคล เป็นจำนวน ๔ คน ซึ่งกำลังเรียนอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย แบ่งตามผลการเรียน เพศ และอายุ ได้สังเกตเด็กและได้สอบถามทัศนคติและความสนใจของนักเรียนในวิชาต่างๆ สำหรับหมวดวิชาภาษาไทยสรุปได้ผลดังนี้คือ

นักเรียนชายที่เรียนเก่งของห้อง ชอบและสนใจวิชาภาษาไทยเพราะ

๑. เป็นภาษาประจำชาติของเรา

^{๑๔} สมถวิล วิเศษสมบัติ สาเหตุของการไม่ทำการบ้านส่งครูของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย วิทยานิพนธ์ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา ๒๕๐๖, ๔๕ หน้า

^{๑๕} สุช เชชชัย การศึกษาตัวการที่มีอิทธิพลต่อสัมฤทธิผลทางการเรียนของนักเรียนวัยรุ่นแปดคน วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา ๒๕๐๖, ๔๕๕ หน้า

๒. เข้าใจดี รู้เรื่องดี อ่านง่าย ออกเสียงถูกต้อง
๓. ชอบมีการแข่งขัน สะกดตัว ถ้ามัธูหา
๔. ชอบการบรรยายภาพ และวาดรูป
๕. ชอบคนความบางเรื่อง
๖. ได้ฝึกเกี่ยวกับการพูด การอ่าน การเขียนในภาษาไทย
๗. ได้ซาบซึ้งเกี่ยวกับวัฒนธรรมของเรามากยิ่งขึ้น
๘. ชอบอาจารย์ผู้สอน มีเทคนิคในการสอน
๙. สิ่งแวดล้อมน่าเรียน

นักเรียนหญิงที่เรียนเก่งของห้อง ชอบและสนใจวิชาภาษาไทย

๑. อาจารย์ผู้สอนท่าทางดี แสดงท่าประกอบในการสอนด้วย
๒. อาจารย์สอนดี สามารถสอนให้ทเรียนสนุก และน่าสนใจ
๓. อาจารย์อ่านทำนองเสนาะต่างๆ ให้ฟังบ่อยๆ เช่น ร้องเชิดหุ่น
๔. มีเสียงดี อ่านทำนองเสนาะไพเราะ
๕. ได้แต่งกลอน
๖. อาจารย์มีอุปถัมภ์การสอนดี ทำให้ทเรียนน่าสนใจ
๗. สนใจศัพท์ต่างๆ

นักเรียนที่เรียนปานกลางของห้อง ๔ คน ให้ความเห็นดังนี้

๑. นักเรียนชายคนที่ ๑ ชอบและสนใจวิชาภาษาไทยเพราะ
 ๑. ชอบเรียนวิชาวรรณคดีไทยมากกว่าวิชาอื่นในหมวดเดียวกัน
 ๒. เรียนง่าย เข้าใจง่าย
 ๓. สนุก น่ารู้ น่าสนใจ
 ๔. อาจารย์สอนเข้าใจง่าย
 ๕. อาจารย์ผู้สอนสร้างบรรยากาศในห้องได้ดี ไม่น่าเบื่อ ทำให้สนใจเรียน
 ๖. เวลาเรียนไม่เบื่อ ไม่ง่วงนอน
 ๗. ได้ความรู้เพิ่มเติมมาก

ส่วนวิชาที่ไม่ชอบเรียนคือ วิชาหลักภาษาไทย เรียงความไทย ย่อความไทย

ข. นักเรียนชายคนที่ ๒ ชอบและสนใจวิชาภาษาไทยเพราะ

๑. ชอบเรียนวิชาวรรณคดีไทย เพราะเป็นวิชาที่สนุก
๒. มีการแข่งขัน
๓. มีการทำงานเป็นหมู่ แบ่งงานทำงาน
๔. มีการหาศัพท์ต่างๆ เขียนเป็นเรื่องราว
๕. อาจารย์สอนดี เอาใจใส่ต่อลูกศิษย์ทุกคน

นอกจากจะชอบและสนใจแล้ว ยังไม่ชอบและไม่สนใจอีกด้วย โดยให้เหตุผลว่า

๑. มีเสียงรบกวน ทำให้เรียนไม่รู้เรื่อง
๒. ไม่มีการศึกษานอกสถานที่
๓. ไม่ชอบเรียนหลักภาษาไทย
๔. เป็นวิชาที่ยาก
๕. ชั่วโมงนี้ยุ่งติดกับการรับประทานอาหาร

ค. นักเรียนหญิงคนที่ ๓ ชอบและสนใจวิชาภาษาไทยเพราะ

๑. มีเรื่องที่ดี เช่น เรื่องราชาธิราช มีเรื่องเกี่ยวกับการรบ และสัตว์ที่กตัญญู ทำให้รู้สึกอยากอ่าน
๒. เมื่ออาจารย์สอนที่เกี่ยวกับโคลงที่ไม่ซ้ำกับที่เรียนมาก็สนใจ
๓. ชอบการอ่านฉาพย่หอโคลง โคลง การแต่งโคลง
๔. ทำให้เรารู้จักคำราชาศัพท์ดีขึ้น ใ้ถูก เมื่อเรียนวิชาภาษาไทยแล้วทำให้สะกดตัวถูกขึ้น
๕. ทำให้เรารู้จักย่อเนื้อเรื่องที่ยาวให้สั้นเข้า เอาแต่ใจความสำคัญๆ ทำให้ไม่เสียเวลา
๖. ทำให้อ่านคำไทยได้ถูกต้อง ออกตัว ร., ล. ชัดขึ้น
๗. อาจารย์สอนดี มีวิธีการแปลกๆในการสอน ทำให้รู้สึกอยากเรียน
๘. มีเรื่องเล่าสู่กันฟัง
๙. มีใจชอบอยู่แล้ว

นักเรียนหญิงคนที่ ๔ ชอบและสนใจวิชาภาษาไทยเพราะ

๑. ชอบการแต่งคำประพันธ์ จึงสนใจเรียนมาก
๒. ทุกคนมีอิสระ ได้พูด ได้เขียนตามความชอบของตัวเอง
๓. วิชาภาษาไทยหมวดวรรณคดีไทยมีเรื่องราวที่น่ารู้
๔. ช่วยทำให้ความรู้ทางภาษามากขึ้น
๕. ภาษาไทยช่วยฝึกสมองให้เก่งในการรู้จักใช้คำพูดเกี่ยวไปถึงวิชาสังคมศึกษา
๖. อาจารย์สอนสนุก
๗. เพราะใจชอบเป็นทุนมาแต่เบื่องแรกแล้ว
๘. บรรยายภาศน่าเรียน

ที่ไม่ชอบและไม่สนใจเรียนวิชาภาษาไทยนั้นเพราะ

๑. เกือบหลักภาษา
๒. ต้องทำสิ่งที่ไม่อยากทำ เช่น การหาคำสะกดผิด
๓. บางครั้งบรรยายภาคเฉื่อย บางครั้งตึงเครียด
๔. บางครั้งก็ไม่ชอบบทเรียน

นักเรียนชายที่อ่อนของห้อง ชอบและสนใจวิชาภาษาไทยเพราะ

๑. ทำให้สะกดตัว ร. , ล. ชัดกว่าเก่า
๒. ทำให้รู้จักในการเขียน และการอ่าน
๓. ทำให้รู้ภาษาไทยสมัยก่อนที่จะเป็นตัวแบบนี้
๔. อาจารย์สอนดี เรียนสนุก

ไม่ชอบและไม่สนใจวิชาภาษาไทยเพราะ

๑. ไวยากรณ์ไทยเรียนไม่รู้เรื่อง
๒. ใจตัวเอง

นักเรียนหญิงที่อ่อนของห้อง ชอบและสนใจวิชาภาษาไทยเพราะ

๑. หนังสือที่ใช้สอนมีเรื่องที่ดีมาก สนใจ
๒. ชอบการเรียนวิชาวรรณคดีไทย และสุภาษิตสอนหญิง

๓. อาจารย์สอนดี เรียนแล้วสนุก
๔. ชอบเรียนเรื่องเกี่ยวกับไทยๆ
๕. มีการถอดความจากรอยกรองเป็นร้อยแก้ว
ไม่ชอบและไม่สนใจวิชาภาษาไทยเพราะ
 ๑. เป็นวิชาไวยากर्मไทย
 ๒. ไม่ชอบวิชาเรียงความไทย

ใน พ.ศ. ๒๕๐๗ บุญยืน พิงสะอาด^{๑๖} ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสืบค้นปัญหาที่เป็นอุปสรรคในการเรียนจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา จังหวัดนครนายก" โดยใช้โรงเรียนในจังหวัดนครนายก ๗ โรงเรียน ผลของการสำรวจทำให้ทราบถึงปัญหาและอุปสรรคต่างๆในการเรียนของนักเรียน ซึ่งขอสรุปแต่เพียงหมวดวิชาภาษาไทยเท่านั้น คือ

วิชาภาษาไทยทุกๆวิชา นักเรียนชายและหญิงไม่ชอบคิดเป็นร้อยละ ๗.๖๐ นักเรียนร้อยละ ๑๗.๒๕ ไม่ชอบเรียนวิชาอ่าน-เขียนไทย นักเรียนร้อยละ ๒๘.๑๖ ไม่ชอบเรียนวิชาไวยากर्मไทย และนักเรียนร้อยละ ๕.๑๔ ไม่ชอบเรียนวิชาวรรณคดีไทย

สาเหตุที่นักเรียนไม่ชอบเรียนวิชาไวยากर्मไทยเป็นจำนวนมากที่สุดเป็นเพราะ

๑. ไม่นักวิชานี้มาแค่นั้น
๒. ครูสอนไม่เข้าใจแจ่มแจ้ง
๓. เป็นวิชาที่ยากเกินสติปัญญา
๔. ไม่ชอบครูที่สอน
๕. วิชานี้ไม่น่าสนใจ

^{๑๖} บุญยืน พิงสะอาด การสืบค้นปัญหาที่เป็นอุปสรรคในการเรียนจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา จังหวัดนครนายก วิทยานิพนธ์ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา ๒๕๐๗, ๒๔๘ หน้า

ในปีเดียวกัน เรณู อุทษ์บรรเทิง^{๑๓} ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสืบค้นปัญหาและอุปสรรคในการเรียนจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา จังหวัดนนทบุรี" โดยใช้ประชากร ๕๑๖ คน จากโรงเรียน ๕ แห่งในจังหวัดนนทบุรี ผลของการสำรวจเฉพาะหมวดวิชาภาษาไทย นักเรียนชายหญิงร้อยละ ๕ ไม่ชอบเรียน โดยไม่ชอบเรียนวิชาเขียนไทยร้อยละ ๗ วิชาไวยากรณ์ไทยร้อยละ ๓๗.๗๑ วิชาวรรณคดีไทยร้อยละ ๑๑.๘๖

สำหรับทัศนคติที่นักเรียนมีต่อวิชาภาษาไทย นักเรียนมีทัศนคติต่างๆกันดังนี้

๑. วิชาภาษาไทยเป็นวิชาที่น่าเบื่อในเวลาเรียน
๒. รู้สึกง่วงนอน เมื่อเรียนภาษาไทย
๓. เป็นวิชาที่ไม่น่าสนใจ
๔. ไม่ชอบครูที่สอน
๕. ครูให้การบ้านมาก
๖. ครูสอนไม่เข้าใจแจ่มแจ้ง วิธีการสอนของครูไม่ดี
๗. ไม่ชอบวิชานี้มาแต่ต้น

ในปีเดียวกัน นางลักษณ วิรัชชัย^{๑๔} ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาเกี่ยวกับการเลือกศึกษาในโรงเรียนราษฎร์และการศึกษาต่อของนักเรียนชั้น ม.ศ.๔ โรงเรียนสมถวิล" ประชากรที่ใช้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ในโรงเรียนสมถวิลจำนวน ๗๕ คน

^{๑๓} เรณู อุทษ์บรรเทิง การสืบค้นปัญหาและอุปสรรคในการเรียนจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา จังหวัดนนทบุรี วิทยานิพนธ์ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา ๒๕๐๗, ๒๐๐ หน้า

^{๑๔} นางลักษณ วิรัชชัย ปัญหาเกี่ยวกับการเลือกศึกษาในโรงเรียนราษฎร์และการศึกษาต่อของนักเรียนชั้น ม.ศ.๔ โรงเรียนสมถวิล ภาคนิพนธ์ วิชาการระเบียบวิธีวิจัยทางการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา ๒๕๐๗, ๓๓ หน้า

สรุปผลของการวิจัยเกี่ยวกับวิชาในหมวดต่างๆที่นักเรียนมีความสนใจ สำหรับหมวด
วิชาภาษาไทย นักเรียนกลุ่มใหญ่ร้อยละ ๗๓.๓๓ ไม่ชอบเรียนวิชานี้ รองลงมาคือ
ร้อยละ ๒๐.๐๑ ไม่ชอบเรียนวิชาภาษาไทยเพราะครูสอนไม่ดี และร้อยละ ๖.๖๖
ที่ค้นคว้าเพิ่มเติมทางวิชาภาษาไทยนักเรียนอื่น

ผลงานจากการวิจัยของนักการศึกษาในต่างประเทศ

ในปี ค.ศ. ๑๙๕๕ สุจริต เอี่ยมอำานวย^{๑๙} ได้ทำภาคนิพนธ์ในวิชาระเบียบ
วิธีวิจัยทางการศึกษา มหาวิทยาลัยอินเดียนา เรื่อง "การเปรียบเทียบเรื่องกับภาพใน
หนังสือที่ใช้เป็นแบบเรียนวรรณคดีอังกฤษในรัฐ ๓ รัฐ สำหรับนักเรียนชั้นเจ็ดในโรง-
เรียนสาธิตที่มหาวิทยาลัยอินเดียนา มีชื่อเป็นภาษาอังกฤษว่า "Comparison of
The Content and Illustration of the Three State Adopted Text-
books in Literature for the Seventh Grade Pupils in Indiana"
โดยใช้หนังสือ World of Adventure^{๒๐} หนังสือ Adventure for Readers
Book 1^{๒๑} และหนังสือ New Trails^{๒๒} สรุปผลของการวิจัยเป็นดังนี้ คือ

^{๑๙}
Eamunnuay, Sucharit, A comparison of The Content
And Illustration of the Three State Adopted Textbooks in
Literature For The Seventh Grade Pupils in Indiana, T 500
Introduction To Research, School of Education, Indiana
University, May , 1958 , ๗๗๑ ๒๔

^{๒๐}
Bailey, Mathilda, and Leavell, Ullin W., World of
Adventure, American Book Co., New York , 1956 , ๕๐๓ ๗๗๑

^{๒๑}
O'daly, Elizabeth C., and Nieman, Egbert W.,
Adventure for Readers Book 1., Harcourt Brace and Co.,
New York, 1958, ๕๘๖ ๗๗๑

^{๒๒}
Wagenheim, Harold H., and others, New Trails,
Henry Holt and Co., New York, 1958, ๕๘๔ ๗๗๑

๑. ในหนังสือวรรณคดีทั้ง ๓ เล่ม มีเรื่องต่างๆคือการผจญภัยประเทศอเมริกา เทพนิยาย และนิทาน โคลงและบทละคร วิทยาศาสตร์ และเรื่องสัตว์เหล่านี้เป็นเหมือนกันทั้ง ๓ เล่ม

๒. หนังสือ New Trails มีจำนวนบทน้อยที่สุดคือมีเพียง ๘ บท ส่วนหนังสือ World of Adventure และ Adventure for Readers มี ๘ บท และ ๕ บท ตามลำดับ

๓. ก. หนังสือ World of Adventure ผู้แต่งมีไต่กล่าวถึงเรื่องที่ ว่าด้วยชีวิตครอบครัว การสร้างอุปนิสัยและชีวิตในต่างประเทศ
- ข. หนังสือ Adventure for Readers ไม่มีเรื่องเกี่ยวกับการกีฬา
- ค. หนังสือ New Trails ไม่มีบทว่าด้วยเรื่องชีวิตในต่างประเทศ และการกีฬา

๔. หนังสือ Adventure for Reader มีบทพิเศษว่าด้วยชีวิตในต่างประเทศ ซึ่งหนังสืออื่นๆมีไต่กล่าวถึง

๕. เรื่องที่ว่าด้วยเทพนิยายและนิทานในหนังสือวรรณคดีทั้ง ๓ เล่ม เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับเรื่องอื่นๆแล้ว ค่อนข้างจะมีมาก

๖. ผู้แต่งหนังสือทั้ง ๓ คน คล้ายกับจะตกลงกันที่เขียนเรื่องที่ว่าด้วยเรื่องวิทยาศาสตร์ และสัตว์ค่อนข้างน้อยเหมือนกัน

๗. หนังสือ New Trails มีเนื้อหาเกี่ยวกับการผจญภัยและเทพนิยายและนิทานมาก ส่วนหนังสือ Adventure for Readers เน้นทางด้านชีวิตครอบครัวและการสร้างนิสัยมาก

๘. จำนวนรูปภาพที่มีอยู่ในหนังสือทั้ง ๓ เล่ม หนังสือ Adventure for Reader มีเนื้อหาและรูปภาพมากที่สุด หนังสือ World of Adventure มีเนื้อหาและรูปภาพน้อยที่สุด

๙. จำนวนรูปภาพที่มีอยู่ในแต่ละบท ผู้แต่งหนังสือทั้ง ๓ คน คล้ายกับจะ

ตกลงกันให้มีรูปเกี่ยวกับประเทศอเมริกา เทพนิยาย และนิทานค่อนข้างมาก ส่วนรูปเกี่ยวกับสัตว์ค่อนข้างน้อย

๑๐. ในหนังสือเรียนที่วิจัยทั้ง ๓ เล่ม ส่วนมากรูปภาพทั้งหมดสัมพันธ์กับเนื้อเรื่องมีเพียง ๒-๓ รูปเท่านั้นที่เป็นส่วนประกอบ

๑๑. หนังสือ world of Adventure ซึ่งมีจำนวนเนื้อที่พิมพ์เนื้อเรื่องน้อยที่สุดนั้น เมื่อเปรียบเทียบกับหนังสือทั้ง ๒ เล่มแล้ว มีค่าใหม่น้อยที่สุด หนังสือ Adventure for Readers มีเนื้อที่พิมพ์เนื้อหามากที่สุด มีค่าใหม่มากพอสมควร ส่วนหนังสือ New Trails มีค่าใหม่มากกว่าหนังสืออีก ๒ เล่ม

การศึกษาค้นคว้าหนังสือทั้ง ๓ เล่มนี้ ผู้ทำวิทยานิพนธ์ได้พยายามที่จะแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหาและรูปภาพ ตลอดจนค่าใหม่ๆ ในหนังสือแบบเรียนวรรณคดีทั้ง ๓ เล่ม ผู้เขียนวิทยานิพนธ์กล่าวว่าเป็นการยากที่จะตัดสินให้แน่ชัดว่า หนังสือวรรณคดีเล่มใดเป็นหนังสือที่ดีที่สุดสำหรับใช้ในชั้นเรียน ประโยชน์ที่จะได้มากที่สุดจะต้องอาศัยความฉลาดในการเลือกหนังสือเรียน และหนังสือที่เป็นฉบับดั้งเดิม ตลอดจนวัฒนธรรมและความเห็นของครูเป็นสำคัญ.